

یکشنبه ۲۳ شهریور ۱۴۰۴ | ۱۶ صفحه | ۲۰ هزار تومان | سال چهارم | شماره ۸۷۹
www.shahroozonline.ir

الزامات اجماع سازی

بررسی بیانات رهبری در دیدار هیأت دولت
با گفتارهایی از حسین نورانی نژاد و حسن بیادی

گزارش
نظامی
۸-۹

آزمون و خطای خطرناک

چرا پیاده‌های روسی حریم هوایی لهستان را نقض کردند؟

ملودی نو ستالژی و وطن

نوشته‌هایی درباره ژاکلین دردریان
خواننده و آهنگسازی که هفته گذشته درگذشت

آزادسازی تولید تریاک؟

بررسی پیامدهای ممنوعیت کشت خشخاش توسط طالبان و تصمیم ایران

گزارش
بین الملل
۶-۷

اتحاد علیه

نتانياهو

ارزیابی پژوهشگران
شورای خاورمیانه
از پیامدهای حمله
اسرائیل به قطر

نگاه
هممیهن

دشمنان مذاکره

آنها قطر را محاکمه می کنند
نه اسرائیل را

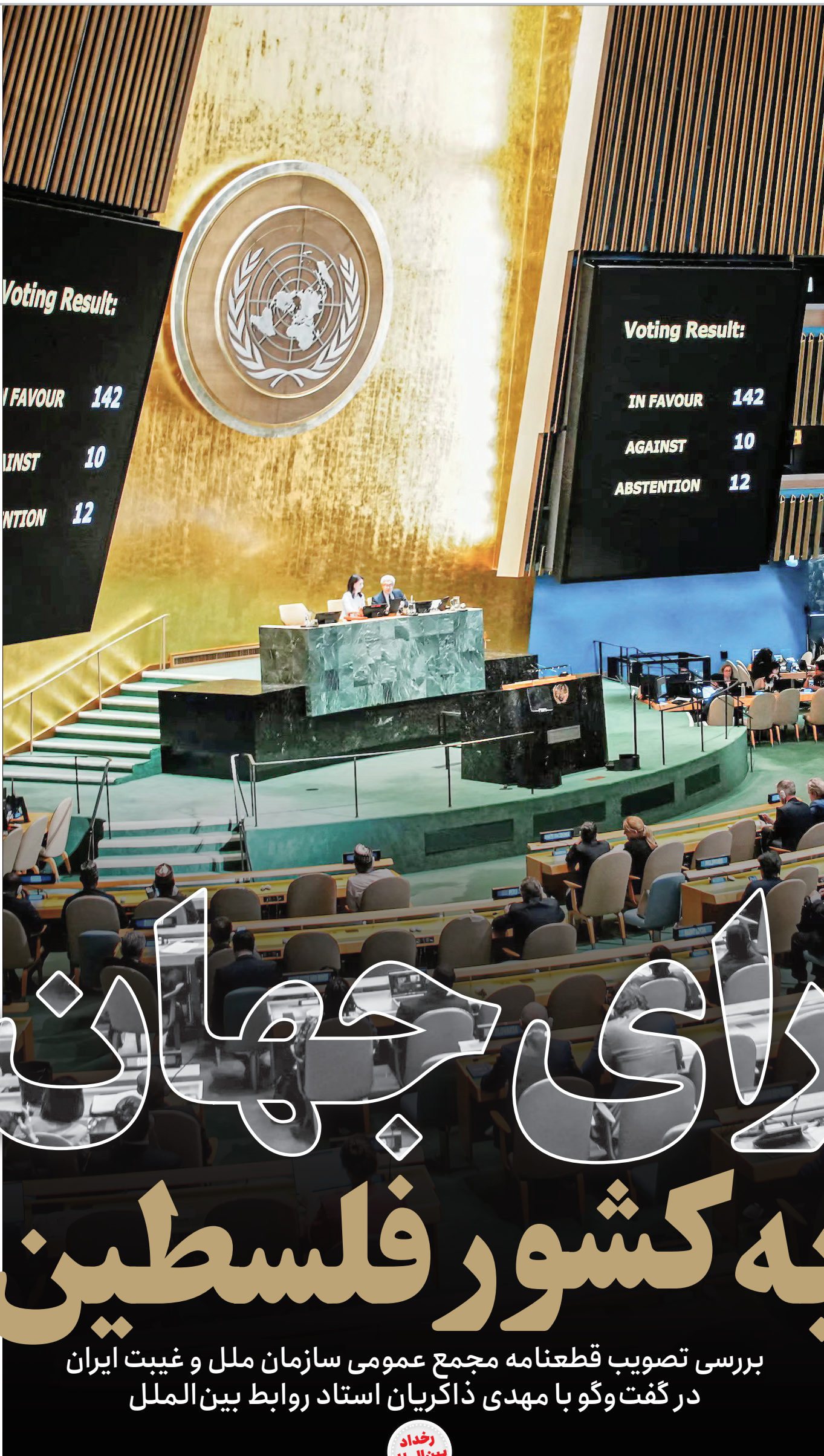

محمدجواد روح

آخرین روزهای هفته‌ای که گذشت، پر از رخدادها و تحولات منطقه‌ای و بین‌المللی بود. در این میان، دورخدا حمله اسرائیل به قطر برای ترور رهبران حماس و توافق ایران و آژانس بین‌المللی انرژی اتمی برای ازسرگیری بازرسی‌ها از تأسیسات هسته‌ای بیش از دیگر موارد، خودنمایی می‌کرد.

رخداد نخست، بیش از همیشه اسرائیل و دولت تندرو نتانياهو را در منظر جهانی به چالش کشید و آن را فراتر از خودکامه‌ای جنایتکار و پیش‌برنده ماشین نسل‌کشی در غزه و توسعه‌طلبی در کرانه باختری، به سطح «تهدیدی علیه ثبات و امنیت منطقه‌ای» ارتقا داد. به‌ویژه آنکه این بار، تنش‌زایی نتانياهو نه متوجه کشورهای پیرامونی شده بود و نه ایران که آن را «سر ما» و عامل همه تهدیدات علیه موجودیت اسرائیل معرفی می‌کند. نتانياهو این بار قطر را هدف گرفت که از اصلی‌ترین متحدان آمریکا و میزبان مهمترین پایگاه‌های نظامی این کشور در منطقه است و به‌نوعی، یکی از لنگرگاه‌های سیاست خاورمیانه‌ای آمریکا محسوب می‌شود. از همین روست که شخص ترامپ در پیامی که پس از این حمله منتشر کرد، کوشید حساب حماس را کاملاً از سران قطر جدا کند و بر تداوم همکاری‌های دوحه-واشنگتن پای فشار داد و به‌نوعی ضمنی و تلویحی، نارضایتی خود را از اقدام نتانياهو بروز دهد. همچنین که در بیانیه شورای امنیت علیه حمله به قطر، آمریکا شاید برای اولین بار از وتو یا رای مخالف به محکومیت عملیات اسرائیل خودداری کرد.

رخداد دوم یعنی توافق ایران با آژانس بین‌المللی انرژی اتمی برای ازسرگیری بازرسی‌ها از تأسیسات هسته‌ای، از منظر کلان درست نقطه مقابل اقدام اسرائیل بود. به عبارت دقیق‌تر، اگر نتانياهو با حمله به قطر خود را بیش از همیشه در مقام سیاستمداری ضدثبات و امنیت منطقه‌ای و حتی جهانی نشان داد؛ ایران با پذیرش ازسرگیری همکاری‌ها با آژانس، تصویری «جویای ثبات و خواستار کاهش سطح تنش» از خود به ناظران جهانی ارائه کرد. این توافق، حتی اگر نتواند اقدامات آمریکا و تروئیکای اروپایی برای فعال‌سازی مکانیسم ماشه را متوقف کند؛ اما دست‌کم پیشبرد آن را با دست‌اندازهایی مواجه می‌سازد و درعین حال، یکی از شرایط تروئیکای اروپایی برای توقف اسنپ‌یک و بازگرداندن تحریم‌های شورای امنیت را محقق می‌سازد. <

رخداد
بین الملل
۲-۳

گزارش
پارلمان
۲-۳

تندروها

علیه توافق

بررسی واکنش
نمایندگان مجلس به
مذاکرات ایران و آژانس

سرمقاله

بن بست تندروی

واقعیت این است که فارغ از هر نتیجه‌ای که از توافق عراقی-گروسی حاصل شود، تندروها بازی سیاست را باخته‌اند و باید به فکر کار دیگری باشند؛ چون از این نمد کلاهی برای آنان نخواهد بود. علت آن نیز روشن است. همان روزی که خبر تأیید صلاحیت پزشک‌های رشتی‌ها، باید متوجه می‌شد که: «کشتی‌بان را سیاستی دگر آمد». به نتیجه نهایی رسیدن این دگرگونی سیاسی دیر و زود دارد؛ ولی سوخت‌وسوز ندارد. همین سال گذشته بود که تندروها معترضین ویژه و سازمانده‌ی شده را علیه عدم ابلاغ مصوبه خلاف امنیت ملی حجاب راه انداختند؛ ولی پس از مدتی فهمیدند که نه حکومت تحویل‌شان می‌گیرد و نه مردم. چندین نفر معترض پرهزینه مدت‌های مدید شب و روز در خیابان اضافه‌کاری کردند و آخر هم بساط سور و سات را جمع کردند و رفتند و در پایان هم گویی نه‌خانی آمد و نه‌خانی رفته بود. بنابراین، برگزارکنندگان آن اعتراضات در همان زمان باید متوجه می‌شدند که آن سبب بشکست و آن پیمان‌های پریشان و باید فکر جدیدی کنند و بیش از این، چند جوان ساده‌لوح را با طناب خود به فقر چاه‌نفرستند. اولین پرسشی که از این افراد می‌توان پرسید این است که چرا درکی از جایگاه واقعی سیاسی خود ندارند؟ چرا وقت خود و مردم و کشور را برای زیاده‌خواهی سیاسی تلف می‌کنند؟ چرا گمان می‌کنند که ساختار سیاسی سرنوشته کشور را در اختیار مجلسی قرار می‌دهد که خودشان بهتر از همه مردم از توانایی و ماهیت و اعتبار آن اطلاع دارند؟ مجلسی که تندروترین نمایندگان‌شان چند درصدی هستند. چرا این اندازه ساده‌انگار هستند که فکر می‌کنند هر قانونی بنویسند، مطاع خواهد بود؟ مگر همین مصوبه حجاب را یادشان نیست؟ اگر شورای عالی امنیت ملی جایگاهی دارد که مصوبه حجاب مجلس را متوقف و عملاً رد می‌کند؛ پس به‌طریق اولی در موضوعات امنیت ملی جایگاهش دهرابر بالاتر از مجلس است و حتماً متوجه تصمیمات خود هستند. فارغ از اینکه تصمیمات آن درست یا نادرست باشد و ما با آن موافق یا مخالف باشیم. مسئله این است که به‌جای این اعتراضات چند نفری که برای کوچک‌ترین و بیش‌افتاده‌ترین موضوعات هم افراد بیشتری جمع می‌شوند، بهتر است که تندروها به‌جای بسیج چند نفر معترض برای حیاتی‌ترین مسئله کشور، چند تا مقاله و گفت‌وگوی مفید در نقد سیاست‌های موجود تولید کنند و به‌جای سروصداها و شانتاژهای میدانی و با توهین و اتهام زدن و شاخ‌وشانه کشیدن به درک بهتر مدیران و جامعه کمک کنند. پرسش دیگر اینکه اگر منطق آگاهی‌بخش ندارید، پس چرا دولت و حکومت باید حرف و ایده‌شمارا بپذیرند؟ معیار شما چیست؟ یک معیار، قانون است. شاید بگویید قانون مجلس معیار است. اینکه نیاز به اعتراض خیابانی ندارد. نمایندگان ۳ درصدی بروند شکایت به دستگاه قضایی کنند یا در مجلس استیضاح کنند. این راه باز است. اگر می‌توانید انجام دهید. معیار دوم، رهبری است. شاید بگویید این سیاست‌ها مغایر با رویکرد رهبری است. در این مورد بهتر است اصلاً وارد نشوید. <